

Het Boek Joël en de Laodiceese Zevendedagsadventkerk - Nummer Eenentwintig

Jeff Pippenger
2025-12-31

Nummer Eenentwintig

En vanaf de tijd dat het dagelijks offer zal worden weggenomen en de verwoestende gruwel zal worden opgericht, zullen er duizend tweehonderdnegentig dagen zijn. Daniël 12:11.

Sinds 22 oktober 1844 is de toepassing van profetische tijd niet langer een juiste toepassing van de profetie voor hen die het woord der waarheid recht wensen te snijden. De periode van 1290 jaren in vers elf dient na 1844 te worden toegepast als een symbolische periode, en de toepassing na 1844, of een periode zonder de elementen van „tijd”, moet het fundamentele begrip van de waarheid behouden, zoals dit vóór 1844 werd verstaan. De 1290 vertegenwoordigt een periode van 30, gevolgd door 1260. Het begrip vóór 1844 was dat de dertig jaren van 508 tot 538 een periode van voorbereiding vertegenwoordigden opdat de antichrist zou beginnen te heersen van 538 tot 1798.

De overgang van 30 jaar is het onderwerp van Paulus in 2 Thessalonicenzen. Paulus maakt geen enkele verwijzing naar het element van „tijd”, maar hij duidt de profetische kenmerken aan van het heidendom dat in die dertig jaar plaatsmaakt voor het pausdom. Toen begon de pauselijke heerschappij. Het historische begrip, zonder enig element van tijd, duidt de overgang aan van het vierde koninkrijk van de Bijbelse profetie naar het vijfde koninkrijk, gevolgd door de eerste van twee pauselijke bloedbaden, en typeert aldus de overgang van het zesde koninkrijk naar de drievoudige vereniging van de draak, het beest en de valse profeet en het tweede pauselijke bloedbad.

De voorbereiding van dertig jaar, gevolgd door een profetische periode, is een primair symbool van Gods verbond met een uitverkoren volk. De overgang van de twee machten gedurende de dertig jaar, gevolgd door 1260 jaar van vervolging, komt overeen met Christus' dertig jaar van voorbereiding, gevolgd door 1260 dagen van verlossing. De dertig jaar voorbereiding van de antichrist was een vervalsing van Christus' dertig jaar van voorbereiding. Het einde van de dertig jaar duidt óf op de bekrachtiging van Christus bij Zijn doop, óf op de bekrachtiging van de antichrist in 538. De bekrachtiging van de antichrist kwam voort uit de economische en militaire steun die van het voorafgaande koninkrijk kwam, en de kracht die over Christus werd uitgestort, kwam van het voorafgaande koninkrijk dat Hij dertig jaar eerder had verlaten.

De onderbreking in de twee perioden wordt gemarkeerd door een bekrachtiging, en de onderbreking in de twee perioden die door Abram en Paulus worden voorgesteld, wordt door eenvoudige vergelijking herkend. In het dertigjarige onderscheid van Abram en Paulus was de voorbereidingsperiode de eerste dertig jaar, die het verbondsproces voorstelden, waardoor Abrams

nakomelingen werden bekrachtigd om de profetie van de dienstbaarheid in Egypte te vervullen. De vierhonderddertig jaar kent een verdere symbolische verdeling, want, correct toegepast, worden de eerste tweehonderdvijftien jaar voorgesteld door Gods vertegenwoordiger en door Farao. Want voor Jozef en de eerste 215 jaar was het de goede Farao, en voor Mozes en de tweede 215 jaar was het de slechte Farao.

Die verdeling duidt op twee perioden van vier generaties. De eerste vier generaties kunnen regel op regel over de tweede vier generaties worden gelegd, en daarbij treden Jozef en Mozes, een profetische alfa en omega, in wisselwerking met een alfa-goede farao en een omega-slechte farao. Uit deze parallele beschouwing valt groot licht te putten, maar ik wijs er slechts op dat Abrams voorspelling van de vierde generatie twee getuigen van de vier generaties in de 430 jaar aanwijst. De tweevoudige voorstelling van vier generaties wordt gevonden in de geslachtsregisters van Genesis vier en vijf. Wanneer wij Kaïn en Seth beschouwen als het begin van de opsomming van de bloedlijnen, zien wij dat er acht generaties van Seth tot Noach zijn, en dat, wanneer deze in het midden worden gedeeld, er een voorstelling is van twee perioden van vier generaties. Dit wordt erkend in de acht generatielijnen van zowel Seth als Kaïn.

De geslachtsregisters in hoofdstuk vier en vijf worden weergegeven met als afsluiting van de geslachtslijnen Noach. Noach is het symbool van Gods verbond met de mensheid, voorgesteld door de regenboog. Abram is het symbool van Gods verbond met een uitverkoren volk, voorgesteld door de besnijdenis. Die twee verbonden zijn altijd met elkaar verbonden, en in Genesis elf, waar wij direct na de vloed van Noach de toren van Babel aantreffen, wordt het geslachtsregister uiteengezet dat naar Abram leidt. In dat gedeelte zijn het tien geslachten, niet acht. In het gedeelte dat naar Abram leidt en in het gedeelte dat naar Noach leidt, worden de Noachitische en Abrahamitische verbonden voorgesteld.

In de passage uit hoofdstuk elf die een uitverkoren volk aanspreekt, zien wij dat twee van die generaties beladen zijn met groot licht.

En Heber leefde vierendertig jaar en verwekte Peleg; en Heber leefde, nadat hij Peleg verwekt had, vierhonderddertig jaar, en verwekte zonen en dochters. En Peleg leefde dertig jaar en verwekte Reü. Genesis 11:16–19.

De verwijzing naar Eber is de eerste verwijzing naar het Hebreeuwse woord dat uiteindelijk wordt geïdentificeerd als het Hebreeuwse woord „Hebreeër”. In de geslachtslijn van een uitverkoren volk draagt een van de tien nakomelingen de naam Hebreeër, hetgeen de benaming was waaronder het uitverkoren volk bekend zou staan. In drie verzen worden Eber en Peleg gebruikt om het onderscheid van het uitverkoren Hebreeuwse ras te markeren. Eber betekent „overtocht” of „degene die oversteekt” en is de wortel van het woord „Hebreeër”. Abram is een symbool van hen die oversteken van Babylon naar het Beloofde Land. „Peleg” betekent „verdeling” of „splitsing”, zoals vermeld in Genesis 10:25, waar ons wordt meegedeeld dat in de dagen van Peleg de „aarde verdeeld werd”.

Eber en Peleg vertegenwoordigen een profetische scheiding voor hen die het woord der waarheid recht willen verdelen. De geslachtslijn van Noach bracht twee reeksen van acht voort, die twee

groepen van vier generaties vertegenwoordigden, evenals de 430 jaren in Egypte. De geslachtslijn van Genesis elf wordt door tien vertegenwoordigd, niet door acht, want zij is de geslachtslijn van een uitverkoren volk. Het uitverkoren volk is verdeeld in twee groepen van vijf en stemt aldus overeen met de gelijkenis van de tien maagden, die de gelijkenis is van Gods verbondsvolk.

In die uitverkoren volksgenealogie vertegenwoordigen de naam van Peleg en zijn historische vervulling een scheiding van twee klassen van wijze of dwaze maagden, juist op het punt in de bijbelse geschiedenis waarop de aarde bij de toren van Babel verdeeld werd. In de reeks van tien is Peleg nummer vijf, want dat is het midden van tien. Eber de Hebreëër, getypeerd door Abram, vertegenwoordigt een dwaze maagd die overgaat en een wijze maagd wordt, wanneer de twee klassen bij de roep te middernacht gescheiden worden. Eber, de eerste Hebreëër in naam, vertegenwoordigt Abram, de eerste Hebreëër krachtens het verbond. Toen de Heere Abram uit Babylon riep, was dat een voorafschaduwing van de boodschap van de middernachtelijke roep, die de bekrachtiging is van de tweede engel, die mannen en vrouwen uit Babylon roept.

De gelijkenis van de tien maagden wordt voorgesteld met Eber en Peleg als vertegenwoordiging van een oproep om uit te gaan, vlak voordat de scheidslijn van Peleg de deur van de genadetijd sluit. In de profetische verhouding leefde Eber 430 jaar na Peleg, die vervolgens 30 jaar leefde. De eerste stap van Abrams drievoudig verbond werd voorgesteld door Eber en Peleg. Abram, zoals Eber en Peleg, als de scheidslijn tussen twee klassen. Paulus' toevoeging aan Abrams profetie is Pelegs toevoeging aan Ebers profetie. Eber verkondigde 400 jaar, maar Peleg duidde 430 jaar aan. Peleg stelde daarom Paulus voor, en Paulus' toevoeging van 30 jaar aan de 400 jaar, en Paulus' bediening was bedoeld om de Peleg van de Bijbelprofetie aan te duiden. De „Peleg” van de Bijbelprofetie die Paulus aanduidde, vertegenwoordigde de scheiding van de natie van letterlijk naar geestelijk.

Van Sem tot Peleg zijn er vijf afstammelingen, en van Reü tot Abram zijn er vijf.

En Hij zei tot Abram: Weet voorzeker dat uw nageslacht vreemdeling zal zijn in een land dat het hunne niet is, en dat zij hen zullen dienen; en zij zullen hen vierhonderd jaar verdrukken. Genesis 15:13.

Nu werden aan Abraham en aan zijn zaad de beloften gedaan. Hij zegt niet: En aan de zaden, als van velen; maar als van één: En aan uw zaad, hetwelk Christus is. En dit zeg ik: het verbond, dat tevoren door God in Christus bevestigd was, wordt door de wet, die vierhonderd en dertig jaar later gekomen is, niet krachteloos gemaakt, zodat de belofte tenietgedaan zou worden. Want indien de erfenis uit de wet is, dan is zij niet meer uit de belofte; maar God heeft haar aan Abraham door belofte geschonken. Galaten 3:16–18.

Dertig jaar oud

Jezus was dertig jaar oud toen Hij Zijn bediening begon.

En Jezus zelf begon ongeveer dertig jaar oud te zijn, zijnde (zoals men meende) de zoon van Jozef, de zoon van Heli. Lukas 3:23.

Jozef begon de farao in Egypte te dienen toen hij dertig jaar oud was.

Jozef nu was dertig jaar oud, toen hij voor Farao, de koning van Egypte, stond. En Jozef ging uit van voor het aangezicht van Farao, en trok door heel het land Egypte. Genesis 41:46.

De profeet Ezechiël was dertig jaar oud toen hij zijn bediening begon, en zijn bediening duurde tweeëntwintig jaar.

En het geschiedde in het dertigste jaar, in de vierde maand, op de vijfde dag van de maand, toen ik te midden van de ballingen aan de rivier de Kebar was, dat de hemelen geopend werden en ik gezichten Gods zag. Ezechiël 1:1.

Ezechiël bevat in zijn geschriften meer historische verwijzingen dan enige andere profeet. In de geschriften van Ezechiël komen dertien rechtstreekse verwijzingen naar vaststelbare data voor, en zonder het te beseffen bevestigen de bijbelgeleerden en historici dat zijn bediening zich over tweeëntwintig jaar uitstrekte, hoewel zij niet weten dat tweeëntwintig een symbool is van de honderdvierenveertigduizend.

Koning David was dertig jaar oud toen hij begon te regeren, en hij regeerde veertig jaar.

David was dertig jaar oud toen hij koning werd, en hij regeerde veertig jaar. In Hebron regeerde hij over Juda zeven jaar en zes maanden; en in Jeruzalem regeerde hij drieëndertig jaar over geheel Israël en Juda. 2 Samuel 5:4, 5.

Davids regering van veertig jaar is een symbolisch getal, en de periode van 40 is zoals de 430 jaar van Abram en Paulus, want de 40 jaar wordt in twee delen verdeeld (7 en een half en 33 jaar). De twee perioden van Davids regering van veertig jaar hebben een toegevoegd profetisch raadsel, want een andere bijbelse getuige vermeldt die twee perioden als zeven jaar en drieëndertig jaar. Wat vertegenwoordigen de extra zes maanden in Tweede Samuël, en hoe zijn 7,5 en 33 samen 40? Er is een overlapping van zes maanden die een profetische waarheid moet vertegenwoordigen.

En de dagen dat David over Israël regeerde, waren veertig jaar: zeven jaar regeerde hij in Hebron, en drieëndertig jaar regeerde hij in Jeruzalem. 1 Koningen 2:11.

22 is een symbolisch getal dat de vereniging van Goddelijkheid met menselijkheid voorstelt, en Ezechiëls bediening duurde tweeëntwintig jaar. Jozefs veertien jaar zijn verdeeld in twee perioden van zeven jaar, de verbondsweek van Christus in twee gelijke perioden van 1260 dagen, en Davids regering van veertig jaar is in twee perioden verdeeld, met een aanvullend symbool dat de beide perioden met elkaar verbindt.

Jezus is de Profeet, de Priester en de Koning. In de laatste dagen zal Hij Zijn triomferende kerk opheffen als een banier, en die kerk wordt vertegenwoordigd door Christus, de profeet, priester en koning die Zijn Goddelijkheid heeft verenigd met mensen, vertegenwoordigd door Ezechiël de profeet, Jozef de priester en David de koning. De vier symbolen vertegenwoordigen drie waardigen in de oven die zevenmaal heter dan normaal was gestookt, en toen verscheen de vierde, en Hij was als de Zoon van God. De gehele wereld was vertegenwoordigd bij de plechtigheid van Nebukadnezars gouden beeld, en zij zagen allen de triomferende kerk, samengesteld uit een menselijke profeet, een menselijke priester en een menselijke koning, in stand gehouden door de vierde Goddelijke persoon.

„Satan heeft de wereld gevangen genomen. Hij heeft een afgodische sabbat ingevoerd en daaraan ogenschijnlijk groot gewicht verleend. Hij heeft de hulde van de christelijke wereld aan de sabbat des Heren onttrokken ten gunste van deze afgodische sabbat. De wereld buigt zich voor een overlevering, een door mensen gemaakt gebod. Zoals Nebukadnezar zijn gouden beeld oprichtte op de vlakte van Dura en zich aldus verhief, zo verheft Satan zich in deze valse sabbat, waarvoor hij het livrei van de hemel heeft gestolen.” Review and Herald, 8 maart 1898.

Het Getal Vier

Op profetisch niveau is veertig een tiende van Abrams vierhonderd, en vier is een tiende van veertig. Elke profetische eigenschap die in het getal vier wordt aangetroffen, moet in overeenstemming zijn met de symboliek van veertig, die op haar beurt in overeenstemming moet zijn met de symboliek van vierhonderd. In deze context vertegenwoordigt vier vaak het „wereldwijde”, een vertrouwd begrip, maar het vertegenwoordigt ook „een voortgang” en in sommige contexten „een voortschrijdende vernietiging”.

De eerste vier van de zeven bazuinen vertegenwoordigen de voortschrijdende verwoesting van West-Rome. Oost-Rome in Constantinopel eindigde in onderwerping aan de vier Ottomaanse sultans. Regel op regel vielen Oost- en West-Rome geleidelijk uiteen gedurende vier perioden, voorgesteld door vier bazuinen, terwijl zij tevens ten val werden gebracht door de islam van de vijfde en zesde buzin. Samen duiden de twee lijnen de val van Rome aan over vier generaties van bazuinen, terwijl een escalerende oorlog met de islam tot de uiteindelijke ondergang leidt, wanneer de vier sultans van de islam de heerschappij over het koninkrijk verkrijgen. De geschiedenis van west en oost begon met de deling van het Rijk door Constantijn in 330.

De vier bazuinen van westelijk Rome beginnen in 330, en de vijfde en zesde buzin vertegenwoordigen de macht die oostelijk Rome ten val brengt, een oostelijk Rome dat eveneens in 330 begon. Zowel oostelijk als westelijk Rome droegen bij aan het werk om de pauselijke macht in 538 op de troon van de aarde te plaatsen; daarom typeren de twee lijnen van west en oost de twee horens van de Verenigde Staten, die bij de zondagswet de pauselijke macht opnieuw op de troon plaatsen. Westelijk Rome is in de profetische verhouding het symbool van kerkelijke heerschappij, en oostelijk Rome is het symbool van staatsmacht.

Binnen de geschiedenis van de val van het westelijke en oostelijke Rome wordt de geschiedenis van het pauselijke Rome uiteengezet. Beginnend met de kerk van de discipelen, voorgesteld door Efeze, voeren de eerste drie gemeenten naar de vierde gemeente, namelijk het pausdom van 538 tot 1798. In Openbaring dertien wordt het pausdom aangeduid als regerend gedurende 42 maanden, nadat zijn dodelijke wond van 1798 bij de zondagswet is genezen. „Tijd zal niet meer zijn” na 1844, zodat de tweeënveertig maanden een symbool zijn van de periode van vervolging vanaf de zondagswet totdat Michaël opstaat. De pioniers begrepen dat de gemeenten, zegels en bazuinen drie geschiedenislijnen vertegenwoordigden die parallel aan elkaar lopen. Het leggen van het profetische getuigenis van het westelijke Rome over de lijn van het oostelijke Rome en de lijn van het pauselijke Rome is geen profetische toepassing die door de Millerieten werd gehanteerd, maar de methode is niet in tegenspraak met enig van hun gevestigde inzichten.

Regel op regel moeten de eerste vier bazuinen worden gelegd over de geschiedenis die door de vijfde en zesde bazuin wordt voorgesteld, en vervolgens de lijn van de eerste drie gemeenten die leidt tot de periode van pauselijke vervolging die door de vierde gemeente wordt voorgesteld. Vier bazuinen op de ene lijn, vier sultans op de tweede lijn en vier gemeenten op de derde lijn. Het getal „vier” vertegenwoordigt wereldomvattendheid, maar het vertegenwoordigt ook een voortschrijdende vernietiging van hetzij een burgerlijke, hetzij een godsdienstige macht. Wat het vertegenwoordigt, wordt door de context bepaald.

Bij de zondagswet wordt de pauselijke macht hersteld. De eerste keer dat het pausdom met macht werd bekleed, ging daaraan een voorbereidingsperiode van dertig jaar vooraf. In de eerste vier gemeenten is de vierde gemeente het pausdom, en de eerste gemeente waren de discipelen, voorgesteld als Efeze. De eerste drie generaties van de christelijke kerk leidden tot de vierde gemeente van Thyatira, die door Izebel wordt voorgesteld. Wanneer men bij Thyatira komt, in 538, werd op het Concilie van Orléans een zondagswet uitgevaardigd, waardoor de zondagswet in de Verenigde Staten wordt geïdentificeerd wanneer de dodelijke wond van 1798 genezen is.

De geschiedenis vanaf 1798 tot aan de zondagswet in de Verenigde Staten wordt voorgesteld door de eerste vier gemeenten. De vierde gemeente, Thyatira, is de zondagswet en de daaropvolgende pauselijke vervolging. De eerste gemeente, Efeze, de gemeente die haar eerste liefde verloor, kwam aan het einde van de progressieve vernietiging in vier stappen uit bij de zondagswet van Thyatira. De generatie die leidt tot de zondagswet van Thyatira is de derde generatie van Pergamus. Thyatira vertegenwoordigt de zondagswet tot aan het einde van de genadetijd, en Pergamus vertegenwoordigt het compromis van de derde generatie dat de weg bereidt voor Thyatira. De derde generatie van Pergamus, en het compromis dat zij vertegenwoordigt, werd voor het eerst vervuld in de tijd van Constantijn, die in 321 de allereerste zondagswet uitvaardigde. De Verenigde Staten begonnen als het lam van Efeze, maar wanneer het Thyatira weer op de troon plaatst, spreekt het als een draak.

De voortschrijdende verwoesting van de Verenigde Staten wordt voorgesteld door de eerste vier gemeenten van Openbaring. De voortschrijdende verwoesting van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie voltrekt zich over vier generaties die leiden tot de zondagswet, waar het beest uit de aarde spreekt als een draak. De laatste generatie wordt voorgesteld door de draak, die een reptiel is, zoals in de hof van Eden, en om deze reden noemden zowel Johannes de Doper als Jezus de laatste generatie van het oude Israël „een addereengebroid.”

De vierde en laatste generatie is óf het „uitverkoren geslacht”, dat de honderd vierenveertigduizend vertegenwoordigt, óf haar tegenhanger, het addereengebroid. De ene klasse heeft het beeld van Christus gevormd, de andere het beeld van het beest — de slang. Het addereengebroid wordt viermaal rechtstreeks in Gods Woord voorgesteld. De context bij elke verwijzing is verschillend.

Maar toen hij velen van de Farizeeën en Sadduceeën naar zijn doop zag komen, zei hij tot hen: Addereengebroid, wie heeft u gewaarschuwd te vluchten voor de toekomstige toorn? Mattheüs 3:7.

Indien het „adderengebroid” eenvoudig slechts enkele smadelijke opmerkingen zouden zijn over een paar sekten van mensen die Johannes niet mocht, dan zou er over die uitdrukking niets te zeggen zijn. Maar ieder woord is heilig binnen Gods Woord, dus kende Johannes aan de Sadduceeën en Farizeeën een specifieke benaming toe. Die benaming wordt profetisch gedefinieerd door de context van de passage waarin zij wordt uitgesproken. In de passage wordt Johannes voorgesteld als iemand die zijn bediening vervult; vervolgens treden de Sadduceeën en Farizeeën in het verhaal op. In de openingsverzen wordt Johannes aangeduid als Jesaja’s „stem in de woestijn.”

In die dagen trad Johannes de Doper op, predikende in de woestijn van Judea, en zeggende: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.

Want deze is het van wie door de profeet Jesaja gesproken is, toen hij zei,

De stem van een die roept in de woestijn: Bereidt de weg des Heeren, maakt Zijn paden recht.

En diezelfde Johannes droeg een kleed van kameelhaar en een lederen gordel om zijn lendenen; en zijn voedsel bestond uit sprinkhanen en wilde honing.

Toen trokken Jeruzalem, geheel Judea en de gehele streek rondom de Jordaan naar hem uit, en zij werden door hem in de Jordaan gedoopt, terwijl zij hun zonden beleden. Maar toen hij velen van de Farizeeën en Sadduceeën naar zijn doop zag komen, zei hij tot hen: Adderengebroid, wie heeft u aangewezen om te vluchten voor de komende toorn? Mattheüs 3:2–7.

De laatste generatie van het oude Israël wordt aangeduid als „een adderengebroid” door een profeet die uit de woestijn voortkwam. Johannes is de profeet die de rol vervulde van Maleachi’s bode, die de weg bereidde voor de Bode van het Verbond, en die tevens de stem in de woestijn was die door Jesaja werd aangeduid.

Als wij „bladeren” als een symbool beschouwen, ontdekken wij dat zij „belijdenis” vertegenwoordigen. De eerste verwijzing vinden wij bij Adam en Eva, die hun ongerechtigheid bedekten met vijgenbladeren. Zij hadden tevoren het kleed van het licht, het kleed van de gerechtigheid, gedragen; maar toen dat verdwenen was, beseften zij dat zij naakte Laodicezen waren, die menen dat alles in orde zal zijn zolang zij zich slechts verschuilen achter de „bladeren der belijdenis”. Verderop in de passage spreekt Johannes zich rechtstreeks uit tegen de Laodicese Joden die erop vertrouwden dat de afstamming van Abraham hen zou redden, want hun aanmatiging was eenvoudigweg niets anders dan de lege bladeren der belijdenis. Iemands klederen vertegenwoordigen wie hij is.

Bomen zijn een symbool van mensen en van koninkrijken, en de vrucht, de tak, het zaad, de aarde, het water, de wortel en uiteraard ook de bladeren vertegenwoordigen elk op zichzelf specifieke profetische symbolen; maar elk van deze waarheden is verbonden met de andere symbolen die worden voorgesteld in de verschillende profetische lijnen waarin de profetische symbolen worden gebruikt die samen een „boom” vormen. Uiteraard is de eerste profetische symboliek van een boom dat hij een beproeving ten leven of ten dode vertegenwoordigt.

Johannes' boodschap wordt uitgebeeld door de kleren die hij droeg en het voedsel dat hij at. Profetisch voedsel, zoals het manna aan het begin van het oude Israël, of het Brood des Hemels aan het einde, moet gegeten worden. Het voedsel vertegenwoordigt een profetische beproevingsboodschap die gegeten moet worden, want het is Christus' vlees en Zijn bloed. De kleren die Johannes droeg en het voedsel dat hij at, identificeren de boodschap en de boodschapper die de weg voor Christus bereidde. Johannes is een type van de laatste boodschapper die de weg voor Christus bereidde, Die de Boodschapper van het Verbond is, Die plotseling tot Zijn tempel komt bij de zondagswet. Wanneer dat plaatsvindt, vertegenwoordigen de dwaze maagden, die ook Laodiceeërs en onkruid zijn, de laatste, vierde generatie van hen die belijden het wettige verbondsvolk van Abraham te zijn, evenals de Farizeeën en Sadduceeën deden in de tijd dat Johannes uit de woestijn tevoorschijn kwam.

Johannes droeg kameelhaar, een leren gordel met daaraan een tuigbevestiging, zoals landdieren hebben bij een juk. Hij at, en daarom bestond zijn boodschap uit sprinkhanen, een voornaam symbool van de islam in de Schriften, en hij vermengde zijn boodschap van de islam met de honing.

En het huis Israëls noemde de naam daarvan Manna; en het was als korianderzaad, wit; en de smaak ervan was als honigkoeken. Exodus 16:31.

Manna is een symbool van Gods Woord, en het smaakte als honing, die de profeten aanduiden als de smaak van de boodschap die zij geacht worden te eten. Johannes bracht de boodschap van de islam, voorgesteld door de sprinkhanen, en door een gordel van kameelleer en kameelhaar. Zowel de sprinkhaan als de kameel zijn symbolen van de islam. Die boodschap van de islam was vermengd met de verlichting van Gods Woord, die wordt voorgesteld als „honing”.

Toen zei Jonathan: Mijn vader heeft het land in beroering gebracht; ziet toch, hoe mijn ogen verhelderd zijn, omdat ik een weinig van deze honing geproefd heb. 1 Samuel 14:29.

Johannes vertegenwoordigde niet eenvoudigweg een boodschap van de islam, maar hij kwam uit de woestijn, evenals Elia, en Johannes at geen honing, hij at wilde honing, want hij was, evenals Christus, niet opgeleid in de instellingen van die tijd, die hun eigen honing van een boodschap hadden, voorgesteld door het zuurdeeg van de Farizeeën en Sadduceeën. Johannes at honing uit de woestijn, want hij was door de Heilige Geest opgeleid buiten de religieuze instellingen van zijn tijd. De gebruikelijke gordel van die tijdsperiode bevatte een scharniermechanisme waaraan men zijn kameelharig kleding vastbond. Het scharnier stelt Johannes voor, die het keerpunt was van het aardse naar het hemelse heiligdom.

„De profeet Johannes was de verbindende schakel tussen de twee bedelingen. Als vertegenwoordiger van God trad hij naar voren om de verhouding van de wet en de profeten tot de christelijke bedeling te tonen. Hij was het kleinere licht, dat door een groter gevolgd zou worden. Het verstand van Johannes werd door de Heilige Geest verlicht, opdat hij licht zou doen schijnen over zijn volk; maar geen ander licht heeft ooit geschinen of zal ooit zo helder schijnen over de gevallen mens als dat wat uitgaat van de leer en het voorbeeld van Jezus. Christus en Zijn zending waren slechts vaag begrepen, zoals zij waren voorgesteld in de

schaduwachtige offers. Zelfs Johannes had het toekomstige, onsterfelijke leven door de Heiland niet ten volle begrepen.” The Desire of Ages, 220.

Het scharnierkleed van Johannes wordt ingevoerd juist op het punt van Christus’ doop, die het keerpunt was, voorgesteld door de plaats waar Johannes doopte. Die plaats heette Bethabara, wat „veerdorsteek” betekent, en is precies de plaats waar het oude Israël het Beloofde Land binnentrok toen het uit de woestijn kwam, evenals Johannes had gedaan.

Natuurlijk vertegenwoordigt Johannes de beweging van de honderdvierenveertigduizend, maar wij wijzen er slechts op dat, toen Jezus werd gedoopt, het die generatie was die Hij en Johannes de „adderengebroad”-generatie noemden. Jezus kwam om Gods wet van de Tien Geboden groot te maken, en Hij heeft ieder woord in de Bijbel geïnspireerd; dus wanneer Hij de laatste generatie van het oude Israël een adderengebroad noemt, weet Hij zeer goed dat het tweede gebod het oordeel aanwijst dat in de derde en vierde generatie wordt voltrokken.

De derde en vierde generatie vertegenwoordigen een voortschrijdend oordeel dat eindigt in de vierde generatie, die het adderengebroad is. De doop van Christus is een voorafbeelding van 9/11. De Laodiceaanse Zevende-dags Adventistengeneratie bevindt zich sinds die tijd in haar laatste generatie. Johannes’ boodschap aan de Farizeeën en Sadduceeën was de Laodiceaanse boodschap.

Maar toen hij velen van de Farizeeën en Sadduceeën naar zijn doop zag komen, zei hij tot hen, Adderengebroad, wie heeft u gewaarschuwd te vluchten voor de toekomstige toorn?

Breng dan vruchten voort die de bekering waardig zijn; en meent niet bij uzelf te kunnen zeggen: Wij hebben Abraham tot vader.

want Ik zeg u dat God uit deze stenen kinderen voor Abraham kan verwekken.

En ook is de bijl reeds aan de wortel der bomen gelegd; daarom wordt iedere boom die geen goede vrucht voortbrengt, omgehouden en in het vuur geworpen. Ik doop u wel met water tot bekering; maar Hij die na mij komt, is machtiger dan ik, Wiens schoenen ik niet waard ben te dragen; Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur. Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer grondig zuiveren en Zijn tarwe in de schuur verzamelen; maar het kaf zal Hij verbranden met onuitblusbaar vuur.

Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan, tot Johannes, om door hem gedoopt te worden. Mattheüs 3:7–13.

Jezus kwam uit Galilea, dat een keerpunt symboliseert in overeenstemming met Johannes’ gordelscharnier en de betekenis van Bethabara. Het werk van Johannes om de weg te bereiden was toen overgegaan in Christus’ werk om het verbond te bevestigen. De dertig jaren van voorbereiding waren geëindigd en de drieënhalf jaar vóór en na het kruis waren begonnen.

Johannes’ boodschap was een waarschuwing voor de komende toorn bij de verwoesting van Jeruzalem, een verwoesting die tevens het einde van de wereld en de zeven laatste plagen voorstelt. Die waarschuwingsboodschap werd geplaatst binnen de context van de islam, en zij werd gebracht door een man die niet alleen de boodschapper van Maleachi vervulde, die de weg bereidt, en de

stem in de woestijn van Jesaja, maar ook de boodschap van Elia, want de kleding van Johannes was een parallel van die van Elia, evenals de boodschap van Johannes een parallel was van die van Elia.

En hij zeide tot hen: Wat voor een man was hij die u tegemoetkwam en u deze woorden zeide? En zij antwoordden hem: Hij was een harig man en omgord met een lederen gordel om zijn lendenen. Toen zeide hij: Het is Elia, de Tisbiet. 2 Koningen 1:7, 8.

Indien men naar Johannes zou vragen, en niet naar Elia, „wat voor man was hij?“, dan zou men antwoorden: „een harig man, en met een leren gordel om zijn lendenen gegord.“ De gehele bediening van Johannes gedurende zes maanden wordt voorgesteld in de passage waarin de laatste en vierde generatie nadrukkelijk wordt aangeduid en omschreven. De Laodiceaanse boodschap tot hen valt rechtstreeks hun aanspraak aan Gods verbondsvolk te zijn; zij waarschuwt hen voor de komende toorn, uitgebeeld door een bijl die de wortels van de bomen treft. De boodschap hield ook in dat Christus het beproevingsproces zou voltooien dat met Johannes was begonnen. Later in Mattheüs noemt Jezus de Joden eveneens „een addereengebroid“, en Hij neemt de gedachte uit Johannes' thema van het omhouwen van een boom over en verklaart waarom.

Maakt de boom goed en zijn vrucht goed, of maakt de boom verdorven en zijn vrucht verdorven; want aan zijn vrucht wordt de boom gekend. Addereengebroid, hoe kunt gij, die slecht zijt, goede dingen spreken? Want uit de overvloed van het hart spreekt de mond. Een goed mens brengt uit de goede schat van het hart goede dingen voort, en een slecht mens brengt uit de slechte schat slechte dingen voort. Maar Ik zeg u, dat van elk ijdel woord dat de mensen spreken, zij rekenschap zullen geven op de dag van het oordeel. Want uit uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en uit uw woorden zult gij veroordeeld worden. Mattheüs 12:33–37.

De dag van het oordeel is, volgens het tweede gebod, in het vierde geslacht. Het oordeel is gegrond op de boodschap die wij spreken, en die boodschap komt voort uit ons hart. Het is de boodschap die wij spreken die aan het licht brengt of wij behoren tot Petrus' „uitverkoren geslacht“ of tot een „addereengebroid“. Beide categorieën worden geopenbaard aan het einde van een beproevingsproces, waarin Christus, als de man met de stofborstel, Zijn dorsvloer reinigt. Zoals met de olie in de gelijkenis van de tien maagden, wordt de boodschap voorgesteld door óf een boos óf een goed hart. Christus' verwijzing voegt daaraan toe dat dit addereengebroid, dat het vierde en laatste geslacht is, een teken zoekt, en dat het enige teken dat hun gegeven zou worden, het teken van Jona was.

Toen antwoordden sommigen van de schriftgeleerden en van de Farizeeën en zeiden: Meester, wij zouden van U een teken willen zien. Maar Hij antwoordde en zei tot hen: Een boos en overspelig geslacht verlangt naar een teken; en het zal geen teken gegeven worden dan het teken van de profeet Jona. Want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de walvis was, zo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart der aarde zijn. De mannen van Ninevé zullen in het oordeel opstaan met dit geslacht en het veroordelen; want zij kwamen tot bekering op de prediking van Jona; en zie, meer dan Jona is hier. De koningin van het zuiden zal in het oordeel opstaan met dit geslacht en het veroordelen; want zij kwam van de

einden der aarde om de wijsheid van Salomo te horen; en zie, meer dan Salomo is hier.
Mattheüs 12:38–42.

Christus verwees naar de Joden als een adderengeslacht, en Hij gebruikt illustraties van oordeel, zoals de boodschap van Jona en de boodschap van de wijsheid van Salomo. Jezus duidt, in de context en met twee getuigen, aan dat het adderengeslacht de vierde generatie is, want in de vierde generatie wordt het oordeel voltrokken.

De honderd vierenveertigduizend zijn de banier, of het teken van de laatste dagen, evenals de wet van God en de sabbat. Het teken van Jona is het teken van de opstanding, dat voor de Joden in Christus' dagen Zijn doop was, toen de Heilige Geest neerdaalde, voorgesteld als een duif. Jona betekent „duif”. Jona, Johannes de Openbaarder, Daniël, Jozef en Lazarus vertegenwoordigen de honderd vierenveertigduizend, die worden opgewekt nadat zij drieënhalve dag dood op de straat hebben gelegen. Op dat punt dienen zij over te gaan van Laodicezen tot Filadelfiërs, en aldus de achtste te worden, die uit de zeven is. Jona vertegenwoordigt de doop, want hij werd in het water geworpen en stierf symbolisch toen hij door de walvis werd verslonden. Daarna werd hij opgewekt, evenals Johannes, toen hij uit de kokende olie werd gehaald, en evenals Daniël, toen hij uit de leeuwenkuil werd gehaald, en evenals Jozef, toen hij uit de kuil werd gehaald, evenals Lazarus, het verzegelende wonder in de tijd van Christus. De Joden konden het teken van Jona, zoals vertegenwoordigd door Christus' opstanding, niet helderder zien dan het adventisme het teken van 9/11 ziet, dat het teken van Jona is.

Wij zullen deze onderwerpen in het volgende artikel voortzetten.

„De last van de waarschuwing die nu tot het volk van God moet komen, nabij en veraf, is de boodschap van de derde engel. En zij die trachten deze boodschap te verstaan, zullen door de Heere niet ertoe geleid worden een toepassing van het Woord te maken die het fundament zou ondermijnen en de pilaren zou wegnemen van het geloof dat de Zevendedagsadventisten gemaakt heeft tot wat zij heden zijn. De waarheden die zich in hun orde hebben ontvouwd, terwijl wij voortgingen langs de lijn van de in het Woord van God geopenbaarde profetie, zijn waarheid, heilige, eeuwige waarheid ook heden ten dage. Zij die in de vroegere geschiedenis van onze ervaring stap voor stap over het terrein gingen en de keten van waarheid in de profetieën zagen, waren voorbereid om elke lichtstraal te aanvaarden en te gehoorzamen. Zij baden, vastten, onderzochten, groeven naar de waarheid als naar verborgen schatten, en wij weten dat de Heilige Geest ons onderwees en leidde. Vele theorieën werden naar voren gebracht, met een schijn van waarheid, maar zó vermengd met verkeerd uitgelegde en verkeerd toegepaste Schriftplaatsen, dat zij tot gevaarlijke dwalingen leidden. Zeer goed weten wij hoe elk punt van de waarheid werd vastgesteld en daarop het zegel werd gezet door de Heilige Geest van God. En al die tijd werden stemmen gehoord: ‘Hier is de waarheid,’ ‘Ik heb de waarheid; volg mij.’ Maar de waarschuwingen kwamen: ‘Gaat hen niet achterna. Ik heb hen niet gezonden, maar zij zijn gelopen.’ (Zie Jeremia 23:21.)”

‘De leidingen des Heren waren duidelijk gemarkeerd, en hoogst wonderbaar waren Zijn openbaringen van hetgeen waarheid is. Punt na punt werd vastgesteld door de Here God des hemels. Dat wat toen waarheid was, is heden waarheid. Maar de stemmen blijven zich doen

horen: “Dit is waarheid. Ik heb nieuw licht.” Doch deze nieuwe lichten in profetische lijnen openbaren zich in een verkeerde toepassing van het Woord en in het op drift brengen van Gods volk zonder een anker dat hen vasthoudt. Indien de student van het Woord de waarheden zou aannemen die God heeft geopenbaard in de leidingen van Zijn volk, en zich deze waarheden zou toe-eigenen, ze verteren en ze in zijn praktische leven brengen, dan zou hij een levend kanaal van licht zijn. Maar zij die zich erop hebben toegelegd nieuwe theorieën uit te werken, hebben een vermenging van waarheid en dwaling samengevoegd, en hebben, nadat zij hebben getracht deze dingen op de voorgrond te stellen, aangetoond dat zij hun lamp niet aan het goddelijk altaar hebben ontstoken, en zij is uitgegaan in duisternis.’ Selected Messages, boek 2, 103, 104.